

ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΡΟΖΕΝΜΠΕΡΓΚ

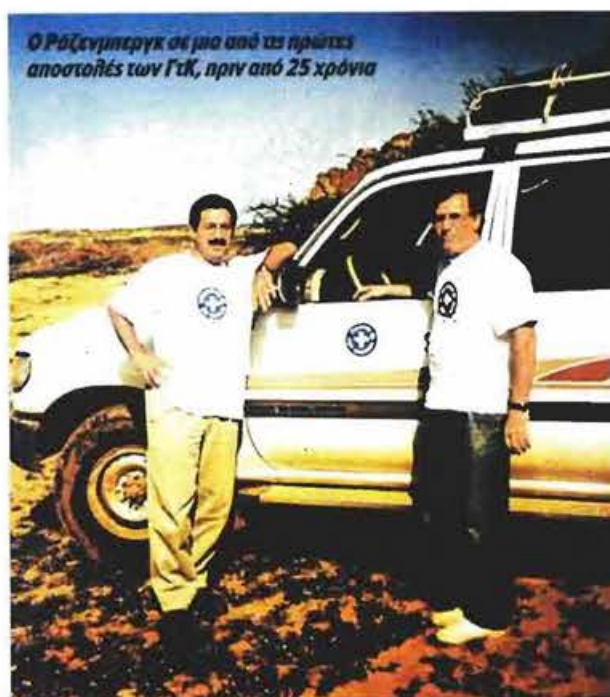
Ένας ακούραστος άνθρωπος

Της **ΙΩΑΝΝΑΣ ΣΩΤΗΡΧΟΥ**

Ισως οι πράξεις να μιλούν πιο δυνατά από τα λόγια. Αυτό φαίνεται να ισχύει στην περίπτωση του καθηγητή στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, χειρουργού στο Λαϊκό Νοσοκομείο, Θεόφιλου Ρόζενμπεργκ. Δεν πρόλαβε να αναλάβει καλά καλά ως πρόεδρος του ΚΕΕΛΠΝΟ και την επόμενη μέρα βρέθηκε στην Ειδομένη να κάνει εμβόλια στα προσφυγόπουλα με κλιμάκιο του Κέντρου Ελέγχου και Πρόληψης Νοσημάτων. Δεν είναι τυχαίο ότι ο άοκνος ιδρυτής των Γιατρών του Κόσμου, περισσότερα από 20 χρόνια πριν, περιγράφεται από συνεργάτες του ως ο άνθρωπος που έδωσε υπόσταση στην ανθρωπιστική ιατρική στην Ελλάδα.

Ασθενείς που έτυχε να χειρουργήσει στο νοσοκομείο, θυμούνται τη φωνή του στον διάδρομο της Παθολογικής Κλινικής να δίνει οδηγίες στο νοσηλευτικό προσωπικό και τους ανθρώπους να μαζεύονται σαν τσαμπία γύρω από αυτόν τον αεικίνητο άντρα, μετρίο αναστήματος, με το χαρακτηριστικό μαύρο μουστάκι. Τι τους έκανε εντύπωση; Θυμόταν κάθε ασθενή και συγγενή και τους έλεγε τι ακριβώς να κάνουν...

Πολλά έχουν να διηγηθούν οι συνεργάτες του για τη δράση του στις χειρότερες ανθρωπιστικές κρίσεις και καταστροφές σε όποιο μέρος του κόσμου εκδηλωνόταν ανάγκη ήδη από τη δεκαετία του '90. Σουδάν, Σομαλία, Αϊτή... Η μεγάλη εμπειρία του στις αποστολές ιατρικής αρωγής δεν είναι ωστόσο το μόνο «διαπιστευτήριο» για τον υπεύθυνο του μεταπτυχιακού προγράμματος σπουδών του Πανεπιστημίου Αθηνών «Διεθνής Ιατρική- Διαχείριση Κρίσεων Υγείας». Οι

Ο Ρόζενμπεργκ σε μια από τις πρώτες αποστολές των ΓτΚ, πριν από 25 χρόνια

Αποστολή στο Αφγανιστάν, μαζί με τον σημερινό πρόεδρο των ΓτΚ

Άοκνος, αεικίνητος και με μια εντυπωσιακή μνήμη που του επιτρέπει να θυμάται κάθε ασθενή ξεχωριστά, ο νέος πρόεδρος του ΚΕΕΛΠΝΟ και ιδρυτής των Γιατρών του Κόσμου περιγράφεται από τους συνεργάτες του ως ο «πατέρας» της ανθρωπιστικής ιατρικής στην Ελλάδα, έχοντας περιθάψει αγγύγυστα χιλιάδες ανθρώπους ακόμα και στις χειρότερες συνθήκες

άνθρωποι που βρέθηκαν μαζί του σε αποστολές ή συνεργάζονται ακόμη μαζί του μας μιλούν για το πρωτοποριακό του πνεύμα αλλά και τον αγώνα του για να ακουστούν και να λάβουν υπόσταση τα δικαιώματα των πιο κατατρεγμένων.

«Παιδί του» δηλώνει ο σημερινός πρόεδρος των ΓτΚ, Νικήτας Κανάκης, που μοιράζεται μαζί μας τις αναμνήσεις του από τον δάσκαλο: «Είχε μια απίστευτη ενέργεια, ξεκουραζόταν ελάχιστα και μπορούσε να κοιμηθεί οπουδήποτε, να φάει με τον οποιονδήποτε. Εμενε

εκεί που έμεναν οι πρόσφυγες και οι ασθενείς, στις χειρότερες συνθήκες. Δεν ήταν όπως κάποιοι άλλοι που εξέταζαν τον κόσμο, φέρονταν με αλαζονεία κι έφευγαν για να γυρίσουν στο ξενοδοχείο. Μέναμε πραγματικά μαζί τους κι ήταν ακούραστος. Όταν οι άλλοι είχαμε "ψοφήσει", αυτός καθόταν κάτω από μια σκιά κι έγραφε την αναφορά, τις ανάγκες που υπήρχαν, το πρόγραμμα για το τι πρέπει να κάνουμε την επόμενη μέρα. Εκεί στέρεη επιστημονική και θεωρητική κατάρτιση και μια δυνατότητα που πάντα θαύμαζα: μπορεί να βλέπει τη μεγάλη εικόνα και έχει πάντα ένα όραμα, βλέπει παραπέρα χωρίς να αγνοεί την καθημερινότητα. Χειρουργούσε κάτω από τις πιο δύσκολες συνθήκες και πάλευε για τα δικαιώματα των ασθενών του, για να αποκτήσουν φωνή.

Τα κοινωνικά μας ιατρεία που ιδρύσαμε πριν από 20 χρόνια ήταν δική του έμπνευση, ενώ είναι και ο πρώτος που ασχολήθηκε με το τράφικινγκ από ιατρικής πλευράς. Και αυτό τον

κάνει ιδιαίτερο, χωρίς ο ίδιος να θέλει να ξεχωρίζει. Είναι άνθρωπος του πεδίου, υπερβολικά απλός. Για μας που ήμασταν πιο νέοι αυτό ήταν το πιο πολύτιμο μάθημα. "Δεν είμαστε εδώ για να ξεχωρίσουμε ή να βοηθήσουμε απλά, αλλά για να είμαστε δίπλα τους" μας έλεγε, και αυτό είναι πολύ σημαντικό...

Για πόσους ανθρώπους ακούμε σήμερα «εκείνος με ενέπνευσε», όπως μας εξομολογείται ο στενός του συνεργάτης, από τις αποστολές των ΓτΚ, στο μεταπτυχιακό και σήμερα στο ΚΕΕΛΠΝΟ Αγής Τερζίδης. Θυμάται μια παραμονή Χριστουγέννων πριν από καμιά 15αριά χρόνια: «Ήταν βαρυσχέμισια και ό,τι είχαμε εγκαινιάσει ένα από τα πρώτα προγράμματα μείωσης της βλάβης, που αφορούσε ανταλλαγή συριγγών με κινητές μονάδες στους τοξικομανείς που έκαναν ενδοφλέβια χρήση... Αφού φάγαμε, μου λέει "σήμερα τώρα να πάμε γλυκά, κουραμπιέδες και μελομακάρονα στους εθελοντές και στους χρήστες, πάμε να ανακατευτούμε με τον κόσμο". Πρέπει να ήταν μεσάνυχτα η ώρα που έβγαине η μονάδα. Δεν ήταν απλώς συμβολισμός. Πιστεύει σε αυτό που λέει "η επίδραση της άσπρης μπλούζας": και τίποτα να μην έχεις να κάνεις και μόνο η παρουσία σου, το ακούμπημα στον ώμο σε έναν κατατρεγμένο είναι σημαντικό, είναι μια ανακούφιση σε αυτούς τους ανθρώπους, τους κατατρεγμένους, στους

πρόσφυγες, να νιώθουν ότι η Ιατρική Σχολή Αθηνών είναι κοντά τους, τους δίνει κουράγιο. Μόνο και μόνο ότι θα δουν έναν γιατρό είναι παρηγοριά για να συνεχίσουν. Είναι η ξεχωριστή του σκέψη που τον διαφοροποιεί όπως λέει και στην Ιατρική Σχολή, δεν είναι φιλανθρωπική παρέμβαση, ούτε αυστηρά ανθρωπιστική δράση, ούτε είναι αμιγώς ιατρική η προσέγγιση, αλλά πας γιατί η παρουσία της άσπρης μπλούζας είναι καταλυτική και λύνει προβλήματα. Αυτό έχει βάλει στη συζήτηση το γεγονός ότι υπερασπίζεται τα δικαιώματα των κατατρεγμένων, αυτών που δεν έχουν φωνή και πιστεύει ότι ο γιατρός παίζει έναν τέτοιο ρόλο. Δεν είναι ο κλασικός καθηγητής και γιατρός, αλλά αποφασισμένος να χρησιμοποιήσει τις γνώσεις και τη θέση του που ανοίγουν πόρτες για να υπερασπιστεί τα δικαιώματα των ασθενών, για να κάνει προγράμματα για τους τελευταίους των τελευταίων, τους χρήστες, τους μη έχοντες, τις εκδιδόμενες... Και είναι πάντα ένα βήμα μπροστά...

Από παππού και πατέρα γιατρούς με ιστορία προσφοράς, ίσως να μην είναι τυχαία η ουσιαστική συμβολή του στην πράξη. Λιτός στις δηλώσεις, όχι μόνο είχε προβλέψει την κρίση των προσφυγικών ροών που καταφεύγουν στη χώρα μας, αλλά είχε διατυπώσει και προτάσεις για τη διαχείρισή της, που ελπίζουμε να εισακουστούν...

ΑΓΓΕΛΗ